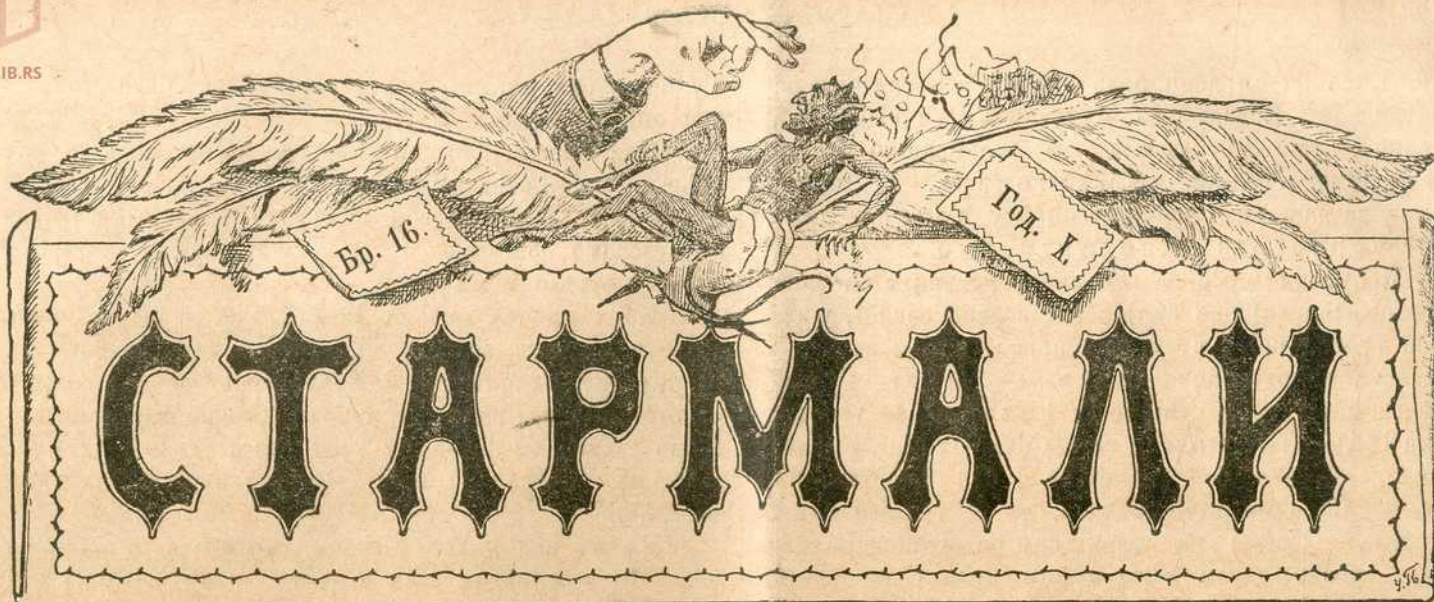

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА

БИБЛИОТЕКА

У Новоме Саду 10. јуна 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве : 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalsner Gürtelstrasse, Nr. 9) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Поздрав новој влади у Србији.

У добри час — ал и у час крајни
Син'о Србу један зрачак сјајни
— Велим „зрачак“, јер му ваља расти,
Да обасја све што треба спасти.

Седам лета — ох доба проклета! —
(Седам низа срамота и штета —)
Затворени беху нада храми,
И Србија гушила с' у тами.
Многе борце куга прогутала,
Понекима душу отровала,
Сад у српски у стегнути груди
Једва радост сме да се пробуди.
Одвикла се уста од усклика
И весела песма од повика;
Одвикле се очи од светлости;
Одвикло се срце од радости —
Доба гњило
Нигда те не било!

Срушила се губа и губиво —
Свокни срце, ваљда си још живо!

Нови дани у сусрет нам хите —
Сузне очи, весело глените!

Змијурине искидане циче —
Призови се, заспало нам жиће!

На поприште стају људи врли —
Повраћај се, наде обамрли!

Радоват' се можемо и смемо —
Радовање, не остани немо,

Збери речи у простоме складу
Да поздравим нову српску владу,
Уздање и наду!

Ал влада много не може сама;
Помоћи треба са свију страна;
И свака снага, и сенка снаге
Прионут' мора од воље драге
Да се извиди образ од стида
И срећа да се у слози зида.
Ту нико није слабачак, мали —
Ваљда ни „Стармали“.
Не могне л' с грдним камен доћи,
Не могне л' с гредом згради помоћи,
Он ће иверцем. . .
Србији Српској служиће вољно,
Срцем и душом
— И славим перцем.

Уводни и изводни чланак.

Једино похвално дело што је Гарашанин учинио то је, што је Тиси леп пример показао, шта би му ваљало урадити па да земља душом одахне и добрим се надом задахне. Али Тиса и др. Стева Павловић држе да њихово Доба још није за-пад (а није ни за-исток) сазрело, — јер у таким стварима треба прво да се покаже презирање па онда тек долази сазирање. Но од чиновничких лутака, које су постале једини фактор наших слободних избора, не може се још искати да презру своје користи и за то ће Тисина јабука још неко време да виси у рају наше уставности, док не прогутају сви Адами и Евице плод са дрвета познања и онда кад нас какав Арханђео истера из таког раја — бар нам неће бити жао.

Ту несрећу могли би ми већ сада врло лако под-

нети. Како би то лепо било кад би већ сад читали у Пештанском „Виделу“ да Милутин Тиса продаје своју воденицу, која је самлела све оно брашно од кога нам је толико година кувана попара. Но нама је суђено да још неко време кусамо ту попару, док се од те попаре сви не попардусимо.

Међу тим може се већ данас истурити на саборници пештанској бео барјак (од зелене свиле), у знак да се ту сад неће чути ни српска, ни словачка, ни румунска ни рушњачка јаука, — јер сви јауци и бауци остају код куће (ода хаза) да се утврде у *haza* *haza*-у. И што нам се год буде од сада у Пешти копало, — ако буде и безна, бар ће бити без нас. — Само би једно желели, да се тај бео барјак (од зелене свиле) на саборници пештанској дигне здраво високо, да га може видети цела Европа — а баш ни од Азије се не треба стидити (није ни онде горе).

Даклем ми Срби немамо ни једног заступника у пештанској ковници наше среће (Милоша Димитријевића не броји ни „Р. Lloyd“ у народносне посланике, а барон Николић је само пореклом Србин, — а од порекла имамо толико исто вајде, колико и од порицања).

Па шта сад да радимо?

Да кукамо? — неће много хаснити; јер смо и без тога довољно скучени.

Да сузим о? ни то не вреди ништа; довољно смо сужени.

Да се вајкамо? — вај камо? и вај коме?

Да очајавамо? — Још ће горе бити, — обеди ће нас да за тај посао употребљујемо руски чај.

Да се стидимо? — Но, могли би се баш мало и стидити, — али онај горопадан стид оставимо другима, који на то више права имају.

Да роптамо? — О ропцу нећу ни да чујем, догод је топле крви у жилама.

Да се пропијемо или прокартамо? —

Ту би љубав могли указати нашим непријатељима, — али они то не заслужују.

Или можда, као паметни људи, да седимо код куће у својој чергици, па да се међу собом свађамо као цигани, један другом да пребацујемо, један другог да стискамо, фискамо и да пишемо разне — ијаде. Да се кљујемо и пљујемо, — —

Но у прочем ако се мисли да је то једина котва спасенија нашег, молимо да и нас о томе уверите, па ће онда и „Стармали“ за љубав среће наше пристати уз то и где год види ког народњака српског, у место: добро јутро! опсоваће му таки три стотине вера, читаће му горопадну молитву и удариће га чибукком по леђи.

Но ми још нисмо уверени да нам је то најпрећи лек. Ми држимо да има и други *modus vivendi*. А какав? То чекамо да чујемо од други људи, који никад не морају мећати капу са прапорцима на главу.

—h—

У Ш Т И Ц И.

Нова влада у Србији не треба да буде „нова млада“, него метлу у руке, па да почисти што пре љубре пред прагом.

Кад се Ристић ^{*} „преполови“ ^{*} онда видимо где испада: „рис“ и „тић.“ И једно и друго нужно је Србији под данашњим приликама.

Слажемо се што су у Ристићево министарство ушли и радикали. Ми само оне не волемо, који су ради кали (и то „кали“ Герману).

Баш је „фина“ ^{*} Ристићева ^{*} влада. Око Гарашанинове куће постављени су жандари да га чувају бајаги од разјарене светине. А ми смо уверени да га ти жандари, чувају зато, да не побегне.

ПОДЛИСТАК.

Зашто је чича Грујина јуница извукла толике „буботке“?!

Колико се пута десило, драги читаоче, да се на твоју невину главу у једаред излила грмљавина *грђаве воље* твога старешине, или, ако си тако срећан, да овога немаш, — какве друге особе, чије ти људи нису баш равнодушне, а ти си уверен, да ниси никаква повода дао таким непогодама?!

Така грмљавина увек те изненади, и пре него што си управо к себи доћи могао, бруји ти глава од разноврсних мисли, па се осећаш, као да те је когод леденом водом полио, ма да знаш, да си невин као ново рођено дете. . . . Дабогме, ти и не сањаш, да су *онога*, који је мало час тебе „набрусио“, *такођер добро насадили* и да ти он управо даје са *интересом* онај капитал, који је без воље примити морао. . . . Кад би ти у стању био пронаћи *прави* узрок оваких непогода, ти би се и зачудио и насми-

јао, кад би видео, због какве си *маленкости* ти морао примити ону *горопадну молитву* и какав је *ништави узрок* крив свом овом изненадном злу! — —

Тако вам је ономад чича Груја из Нележимира прав — здрав накаљао, а његова сирота јуница извукла *грдие багине због . . . због беле хаљине госпођице Јулчице, кћерке царинарског надзорника!* . . . Како је то било? . . . Ево чујте:

При улазу у град, баш нуз градеку малту, стоји привезана за једно дрво дебела јуница чича Грујина, чекајући мирно и стрпљиво, шта ће јој судбина одредити и помишљајући ваљда на остављене пуне јасле и мирисне ливаде. . . . На клупи уз саму малту седи чича Груја, па чека, кад ће се капија отворити, да плати прописану таксу и да јуницу на пијацу отера. . . . Смешка се чича Груја, погледајући на урањену јуницу и на прстима броји колико ће *кара* кући понети. . . . Он и не мисли, а његова јуница сигурно још мање, какви се облаци за њих двоје у граду спремају из дима оне fine цигаретле, коју баш сад господин надзорник царинаре у својој соби пуши. . . . Мирис је угодан, мора да је какав прави „*турски*“ дуван, који је у „*швер-*

Читамо да се Гарашанин смеје. Смејати се нема рад чега, па ваљда значи да Гарашанин сеје. Но неће бити ни да сеје, јер је већ сејао, па треба да — жње.

Слободумви Срби осташе без посланика. Хајде без посланика, али без посланика-д.

Новосадски посланик Мориц био је за многог — „м о р а ц.“

Буд је у Н. Саду Мориц, зар је морао бити у уздином срезу — И с а к. (Оно „овић“ се и само чуди, како је дошло поред имена Исаковића).

Да је поред Морица и Исак изабран још и Ј е р е м и ћ, сигурно би имали узрока писати Јеремијаде.

Код нас у Угарској је у новије доба свако четрнајсто дете незаконито. Бар да је тако и свако четрнајсто владино дете(дело) незаконито.

+

Тиса је опет наловио и сувише својих присталица, или као што се каже својих мамелука.

Сад само нека се чува, да се обједи, те да се не разболи, јер боловати три године још је и које како, али пет година — ако се Тиси не досади — може врло лако бити, да ће се неком другом досадити.

Уредник „Вражјег Доба“ одступио је од кандидатуре своје у Шајкашкој, јер је то од њега захтевала партајска дисциплина.

Боже мој, зна ли Тиса, да је и уредник „Вражјег Доба“ његов човек, или г. уредник само то вели.

цунгу“ ухваћен; јер многи од „бранже“ г. надзорника толико је савестан, да сам собом тамани и сагоре ухваћени дуван, да неби како нећумручен коме у шаке пао. — Није дакле никакво чудо, што видимо да у ходнику царинаре и госп. „контролор“, са госп. „решпицијентом“ исто се тако пријатно забавља; дочим пред звањем г. г. „надстражар“, и „стражари“, „домаће зеље“ под носом пале.

Тако је цео „персонал“ гл. царинаре био добро расположен и чекао на одређено време, да се сваки свога посла лати. . . Госп. надзорник седео је у својој великој наслоњачи и сркао своју кафу, задовољно смешећи се на новине, које је баш читао, јер у њима стајаше повољна вест, да ће министар финансије поднети сабору предлог, да се плата царинарима подигне, а ово би г. надзорнику веома добро дошло, јер његова кћерка, Јулчика била је већ за удају, али до сада нехтеде се никакав ђувегија наћи, јер не беше онога: „сигнежа“ који данашње ђувегије пужније требају, него — жену. . . А и иначе умела је гђца Јулчика кесу очеву прилично испразнити, јер је била велика помодарка. . . Увек је онда вребала прилику, кад јој је отац добре воље, да га онда оглоби, и зато чим

Ћира. И свештеник Ћирић гласао је за Морица.

Спира. Пречо?

Ћира. Прото!

Ћира. Ипак није добро кад коме дође слобода пре времена.

Спира. Од куда опет те теорије из твојих уста?

Ћира. Па не кажем ја то, — то вели Пера Тодоровић.

Спира. А ја велим да то није ослобођење, кад ко из влажне тамнице дође у златну тамницу.

П у с л и ц е.

С. Берлинске новине наБРАЈају чија је заслуга, што се Србија окренула правим путем. Ми не треба да наБРАЈамо јер знамо да друкче није могло бити.

□. Измислише мудри ловци да се ономад у Србији викало *pereat Austria!* — Радост је истинна велика била, али да су људи на сокаци од велике радости за тили часак научили латински — то могу веровати само они, који су из чивутских новина учили катихиз.

×. Гарашанин је пуцао на народ. Међер тај дел-ја (де-лија) остаје конзенквентан и у падању свом.

*. „Видело“ сад прави вицеве. Тако се то од умора долази до „галгенхумора“.

спази смешећи се брк очев, одма започе „интерпелирати“ : „Је ли татице! Ти желиш, да ја идем на „чиновнички бал?“ — „Наравно! Наравно! дете моје! Знаш да су мене силом за председника изабрали!“ — „Е, онда, слатки татице!“ — умиљаваше се ћерка, — „онда те морам нешто замолити!“ — „Слатки татица“ навуче обрве. — „Тако? А ја држим, да имаш све, што ти треба!“ — „Али за Бога татице! фали ми што је најнужније! А то је: *бгла хаљина!*“ — Госп. надзорнику смрче се са свим. — „Опет хаљина?! Пет балова! пет хаљина!! . . . Зар то није доста? Ја мислим да је то мало претерано!“ — — Кроз плач зачу се сад Јулчкин глас: „Ваљда не могу једну хаљину на два бала обући??! . . . Као да сам ја последња!!!“ — — „Да сам ја то знао, примио би им се председништва врашку матер!“ — загрми сад сиром „*слатки татица*“, бади бућелар на стол, зграби шешир и гунђајући залупи врата за собом! . . . *Грмљавина одиоче!* . . .

(Свршиће се.)

○. Са оваквим апаратом, какав је употребљен при последњим изборима, могло би се учинити и то да ни један Маџар не буде изабран за посланика. За то ова победа ако није часна, ал је бар опасна.

≡. Најновији посланик за хрватски сабор зове се Паја Новић. Ал још је новије то, да у Erdöveg-у може бити изабран Србин и кад га Срби не бирају.

△. Сабовљевић је уступио своје место барону Николићу. Сад би требао и барон Николић да уступи што Сабовљевићу. Мило за драго.

Ж. У Новом Саду баш кад су били ђачки испити онда су и професори полагали испите. Али више је пало професора него ђака — а и дубље су пали него ђаци.

†. Чујемо да ће Мориц Паја захвалити оној шаки Срба који су на њега гласали. Ал нарочиту захвалност издаће др. И. Огњановићу, — јер од њега се таком колачу није надао.

Новом министарству у Србији.

Народ
Оће. —
Ви
Умете. —
Србији
Требује. —
Амин!
Ваштину!

Бука. Ма што није сасвим миран, кад га је и Тиса већ послао у мир (пензију)!

Шука. А ко то, бога ти?

Бука. Па министарски саветник у миру Тодор Мандић. Зар не знаш, да је кортешавао за Морица Пала?

Шука Па зар ти не знаш, да се многи људи под старост подетиње, а деца гледају у будућност, па и Мандић мисли, да треба сад опет за своју будућност да се стара. . .

Бука. Е то је баш: Жив нам био Тодор, да се прави говор!

Бука. Зашто су професори српске велике гимназије гласали за Морица Пала — би ли ми то знао рећи?

Шука. За то, што су хтели један трн из српске гимназије да изваде.

Бука. А ја се бојим, да не буду они како год тиме још већма тај трн заболи. **Тарас.**

Шетња по биралиштима.

Шетајући се по биралиштима Угарске и Троједнице видео сам на више места „страшан суд“ и то сасвим онако како то свете књиге описују. У почетку почеше гробови (тавнице) да се отварају. Једни су стали о деснују, а други о „левоју,“ чуо се шкрипут зуби, (од стране увређеног народа) а мртви су устајали из гробова и долазили те гласили на владине кандидате. За Автона Клајна, Милана Панића и многе друге зна н. пр. цела Шајкашка да су одавно умрли, па су сви ти мртвади воскресли, оставили свој гробни комодитет и дошли Милошу Димитријевићу за љубав да гласају. При том страшном суду није фалило ни помрачење сунца, јер се у Угарској сунце правде одавна помрачило. Ништа није фалило, само још суд, хоћу рећи пресуда. Но ако се некима прохте да изнесу живим бојама све неправде при изборима, онда ће бити неки осуђени ако не баш на пакао, а оно бар на Вац.

Апропо — Вацки. Стева Вацки је издржао у Вацу пургаторијум, па дошао у рај, управо код владе у рај, а код народа у крај.

При мојој шетњи по биралиштима, могао сам много проучавати од куд је постала реч уставност. Кад сам видео оне силне паприкаше, цигаре, пиво, вино, па онда она отворена уста, тада сам помислио да је реч уставност постала од тих „отворених уста.“ А кад сам видео како гласају мртвади, а многи бирачи се пиљу кућама, онда сам опет помислио да „уставност“ долази од устављати, заустављати вољу народа.

Шетајући се, чуо сам, да је у Троједници овладао напредак. Пре три године тукли су неке самосталне бираче колцем, сад су пуцали на њих из револвера, а неко прориче да ће их кроз пет година тући са топовима. Није ни то немогуће, али ја сам видео, да су нас већ и ове године при изборима тукли са далеко опаснијим оружјем нег што су топови, а то су наши попови. Тешко народу!

На неколико места у Угарској просула се на биралиштима крв. Да би изабрали једнога, убили су њих десет. Том се приликом показало, да је влада победила не само свуда тамо где се просула крв, него и тамо где се просула вода (у Сегедину на пример) иначе тамо никад не би победила. Но у мал не заборавих најглавније. Било је места где се место крви и воде просули новци, вино, пиво, ракија, па је и ту победила владина странка. И из тог се види да је влада и њена странка најјача у просипању и расипању, сад као и увек до сад.

Но варате се, ако мислите да ћу се ја по овој опширној теми дуго шетати. Та све је онако, да човек — побегне. Многи беже и онако у Америку, многи побегну за насиљем, а ми ћемо стати па гледати докле могу у сред Европе постојати азијатски одношаји.

И з ј а в а.

Славном уредништву „Вражијег Доба.“

Желећи стати на пут сваком неупутном и неоснованом тумачењу, приликом избора посланика за зе-

маљски сабор, овим јавно изјављујем да нисам спречен био, бих и ја дошао да гласам. А куда бих гласао, то држим да ће лако погодити сви, који ме познају.
Писано у паклу у јуну 1887.

Вук Бранковић.

Крескарије.

Манимо се малих разлика!

Кад нам је што врсно,
Корисно и часно,
Не џепкајмо је ли:
Лепо ил је *красно*.

А образу чистом
Што нам није мило,
Не џепкајмо је ли:
Тружло ил је *гњило*.

Плева на води.

Плева плива на води,
Висином се хвали,
И дуго ће држат' се
Поврх бара мали.

Плева плива на води, —
Ал том има лека:
Вода не сме бара бити,
Мора бити река.

Плева пливи на води —
Не треба је клети:
Река ће ју текућа
У неврат однети.

Чији ли ће . . .

Чији ли ће медвед
Набрати се саћа
У том *уљанику*,
Где се подлост плаћа?

А+Б+В.

Искрице.

I. Најтеже нам је искати од кога оно, што би нам требао *без опомене сам* да учини.

II. Ништа *лакше* није добити, него: „*савет*“, али ништа *теже*, него: „*добар*“.

III. Младост је *опасно пијанство*, а старост је *сувопарна трезноћа*.

IV. Жену *добити*, није тешко, али је и *за-добити*, то иде већ теже!

V. *Угледати* се на нешто племенито, није лоше, али себи *углед стећи*, још је боље!

Скупио Др. Казбулбуц.

Епиграм.

Знате л' за што мала Вема
Својег мужа гуши?
Јер је здраво висок —
Не мож' да га ћуши.

|| V ||

Муж. Море, жено, донела си ми вино; а имам и жеђи, имам и грло и уста, па ипак не могу да пијем.

Жена. А за што.

Муж. Јер ми ниси донела чашу.

Жена. Е, е! — какав си ми ти филозоф. Зар не знаш да је Дијоген бацно чашу.

Муж. Јесте, бацно је чашу, ал се таки за тим преселио у буре. — Хоћеш ли да и ја тако урадим?

Жена. (Брзо донесе чашу).

Патер Бона,

Патер Бона тако
Описује пако,
Тако верно, живо,
Тако убедљиво,
Тако гласно, јасно,
Потанко ужасно,
Таким живим тактом,
Песницом и лактом,
На је после мисе
Морала demisse
Доћи баба Вита
Да патера пита:
„Јелте оче, свети?
Јелте, оче мили? —
Нема двојбе, *ви сте*
Већ у паклу били.“

Н. Б.

Пореза!

Не давно дође Јеца Ж. општинској кући да плати порцију, и кад му исписаше порцију у порцијску књижицу, дође пред касира да плати. — Јеца није знао читати ни писати, па сад тек овде чује од касира колико треба да плати, а кад ово чу нехте да плати, већ као опарен окрене се и јурне у катастерску канцеларију, па замоли господу да му кажу нашто он има толику порцију да плаћа. — Порезник поче му ређати, — на земљу плаћаш оволико, на кућу оволико, на главу оволико, — ал по исписаним резултату претиче пет форинти и бадава се трудио и он и сви писари, да докажу нашто то 5 ф. плаћа немогоше наћи рубрику, за то поцрвенише до ушију. Јеца стоји па чека, а види да их је у забуну довео и њихову погрешку увардао, па се већ и сам застидио, и кајао, па да их оправда рече: та немојте лупати главу, мора бити да је то 5 ф. натрптањачу, — господа климнуше главом. — Ал му нескидоше са рптањаче.

П.

Отац и син.

Отац вешто пиша,
Отац вешто брије,
Јер је бербер од заната;
— Ал тек да видите
Његовога сина, —
Младог адвоката!

Ј. М—ћ.

Изреке разних мудраца и лудака.

*** Ако ти је баш суђено да будеш пасуљ, були пасуљ, — али прибрањац.

*** На банкама требало би да је измолван гајдаш или егедаш. То би имало смисла; јер око банака се цео свет окреће.

*** Ако не можеш пливати у масти а ти бар гледај да пливаш у зејтину. (То је девиза игумана Н. Н.)

*** Адвокат, који жели да никад ни један процес не изгуби, треба да се никад не ожени.

*** Ко уме лагати за грош, умеће још боље за форинту.

*** За кога се каже да је „сир ома ђаво“ тај није тако опасан, као онај, за кога би се могло рећи: „богат ђаво.“

*** Живот је школа. Смрт је испит. А вечност, то су ферије.

Сарајске пјесме.

*Новац је свјетлост, новац је моћ,
Грамзимо за њим дан и ноћ.*

Пјева сарајска конзисторија у хору сваког четвртка послје сједнице, а за тим наставља свак своју.

Смирите се, скините ми се с врата . . .

Пјева сарајски владика народу.

Другу нећу за тобом умр'јећу . . .

Пјева архим. Магарашевић сарајској митрополији.

*Ако влада захтије, хранићу се травом,
Научићу климатати преиокорном главом . . .*

Пјева поп Перо Петровић члан конзисторије.

Нек је мени само добро,

Ма процао цио св'јет . . . Пјева Стево Прокопић

члан конзисторије.

Ах! залубљен сам . . . ал' у лјеши

Дукатића слатки звек,

Без дуката за род марим

Колко и за љански снџег

Пјева Ђорђо Петровић, члан конзисторије.

Куд погледим свуда тама

Ниђе нема свјетлила

Пјева Никола Лалић, секретар конзисторије.

Ко је ли је доба ноћи? . . .

Пјева Манојловић, ђатиб конзисторије.

Горо, горо, висока си

Жено моја далеко си . . .

Пјева Ј. В. кога је жена одбјегла.

Умријех душо гледајући у те . . .

Пјева Г. Б. црвеном појасу, што га је скоро добио.

Како море душа твоја

Један дан бит' без мене?

Пјева Штадлер, владици Николајевићу.

Ил ме љуби, ил ме се окани.

Пјевао би народ, кад би му било до пјевања.

На здравље и наспите му је.

Дошао Турчин у српску кућу, па баш на св. Јована, а домаћин је славио крсно име. Домаћин дочека Турчина лијепо, посади га одмах за софру да једе и пије с осталим узовницама. Гости су се веселили и пили, па уза сваку чашу наздравили би по штогод, како ко зна и умије. Дође реда и на Турчина, да и он наздравља, а он не умједијаше ништа, ама ни запети, већ узевши чашу стане мало. До Турчина је сједио један гост, који је знао добро наздрављати, а баш прије тога је испио и наздравио у домаћиново здравље. Турчин погледи у оног госта и рече: „фала! Што ти, то и ја.“ Кад попије чашу а гости завичу *на здравље и на спасеније.* — (Тако свакоме кажу, чим попије коју). Турчин није чуо добро, већ кад се врати у Сарајево похвали се како је био на крсном имену па рече: „*Валаха, оно је у Влаха бели лијепо; чим попијеш чашу, ама још нијеси ни искашио а они вичу на здравље и наспите му је.*“ —

Варјача.

Пацир

— балада пуна страхоте. —

Густа тмина . . . вихар бесни,

Ломи дрва стародревна . . .

Ал у соби још је горе

Пациру је душа гњевна.

Делија је снажан Пацир,

Сваког може он истући,

А сад с мачем и са свећом

Претурује све по кући.

„Триста врага! Наћи ћу те!

— Али нема, нема јао!“

Али кога он то тражи

Кад се тако гњеву дао?

Јесу л' тати, арамије

Захукале ову силу, —

Ил га жена оставила,

Па лудује у бесилу?

Нит' је једно нит' је друго

С чега с' жести, ка' без ума —:

Он је жедан, — а жена му

Скрила кључе од подрума.

(С мађарског)

Ј. М—ћ.

Лек и по.

Ономад буде наш нови доктор на једно место позван болеснику. Кад дође у кућу, затече овог где се од муке ваља у кревету па га запита: „шта фали?“ Болесник покаже на уво. Доктор не зна српски ни бекнути, ал после

кратког премишљања препише лек и кад је казао шта ће — отиде.

Отац болесникав отиде одма у апотеку и донесе неку медицину па му успе у уво. Ал ово га је сад тако заболело, да је рико као марвинче, и домаћи се поплашише да га неће што снаћи. Мати запева, а отац врти главом те брзим корацама по соби корача. На послетку узме стакло да види од чуда какво је; затегне стакло и отпије мало. Како је отпијо, истрчи на поље, оптрчи трипут око сламе и ни како да проговори. Дротош седио пред кућом и крпио велико корито, оставио и он свој посао па гледи шта је домаћина снашло, ал овај само јоржи час око сламе, час по авлији врше. И дротош свршио свој посао а домаћин никако да дође к себи.

Кад год ће рећи: но и онај није био дотупаван који га је изабрао; није чудо што дете мал није полудило, кад ево ја у мало што нисам побеснио. Сутра дан отиде отац да копа кокурузе а доктор у осам сати хајд свом пацијенту. Пита по обичају; како је и шта је? Болесник само одмањује руком, само што му не каже да га се окане. и да иде до сто ђавола. На послетку рекне доктор да му даду шест пијавица. Мати ко мати шта не би за своје дете учинила: чим доктор отиде, а она терај берберу и купи шест пијавица. Бербер пита шта ће јој, и можда би јој и казао како треба да ради, но она се бојала да лек неће бити берићетан ахо напред каже, па је само ћутала.

Кад донесе пијавице даде сину једну и рекне: па, рано поједи, па ће ваљда дати Бог те ће бити боље. Син узме једну па које како ижваће и прогута, па и другу, а затим рекне: не могу, мамо, па макар црко! Шта ће мати! жао јој је детета. Изађе у кујну те остале четир пијавице испече на масти и тако их поједе болесник, а она сва срећна. Кад дође отац на вече а она каже шта је и како је. Та што му драго, није ми жао трошка, само да да Бог да му буде на здравље.

Ђ.

Ж е љ а.

Кад се Пера куп'о

У Палићу, па је

Загрцн'о се, рече:

„О бар вино да је!“

Ј. М — њ.

За котарицу брашна.

Кад је мој покојни кум умр'о кума мал није од жалости скочила у кревет. Да се пред светом покаже како је мужа волела и како жали (што није пре умро) договори се са комшиницом да она запева што боље зна, а она ће јој дати за тај труд котарицу брашна.

Кад је дошао већ и попа са ђацима, — нагне се ова над сандуком, па поче из свег грла запевати, но наједаред стаде, и запита домаћицу која је упрла очи у њу па и не треће: оћеш ми дати у врх котарицу. — „Та оћу, да шта ћу“.

Е тек сад поче „варикача“ да запева да је и Гаги сузе на очи натерала.

Ђ.

Савет —

У мору има сребра

— Доказало се веће —,

Ако вам и ја кажем

То ништа шкодит' неће.

Толико сребра ту је,

Не мож' га понет плеће;

Да све то себи скупиш

Треб'о би силне вреће.

Зар оклевате јоште,

Јунаци среброборски!

У море скач'те брзо —

То вам је савет морски.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

„Е, децо кажите ми, које појео моју јабуку?“

Деца ћуте. — А ја сам знао да ју је појео мали Лаза.

„Кад нећете да кажете, сад мора сваки зинутн, па ћу ја већ познати који је појео. Оди, Перо, зини!“ — Пера зине а ја му рекох „ти је ниси појео.“

Тако исто би и са Стевом и са Миланом. Сад дође ред на Лазу. „Оди Лазо, сад ти зини!“

А Лаза се мало облизну па рече: „Чекај, тетка, идем прво да оперем уста.“

Хтели смо да се шетамо; ал се јако наоблачило, пак смо остали код куће. седосмо уз прозор и ја рекох мом малом Јовици да ми што декламује. „А шта?“ — Што год хоћеш. — „А шта?“ — Па ајде ону Песму „Плаво, небо високо си . . .“ — Јовица погледа кроз прозор горе, па ми онда рече: „Е, тата, али сад небо није плаво, — него је црномањасто.“

Јовица се боји ојачара.

Кад сам у подне дошао кући, чуо сам да је био ојачар да очисти ојак. Запитах Јовицу: „Но, јеси ли видео ојачара?“

— Нисам.

— Како да ниси, кад је био ту!?

— Ал ја нисам био ту.

— Да где си био?

— Жмурио сам.

„Ово вино канда цикне“ — рекох ја; па онда пређосмо на други разговор. — После мало опазим где Јовица све прислања своје ухо уз моју чашу.

— А шта ти то радиш?

— Волео би да чујем кад ће вино опет цикинути.

Одговори уредништва.

„Најновији догађај у подунављу.“ Шкандалозно, врло шкандалозно. Али кад је истина, не би се либили песму вашу и штампати. — На штампање таквих кроника, додуше нисмо никада брзи, но познавајући несретника г. Ј., не би имали узрока да га штедимо; а тако ни ону жену, која се даде завести од њега, али имамо обзира према

части њенога мужа, за кога ни ви не кажете да је крив (бар у овој ствари). — Па онда да вам право кажемо, чудно нам је, кад ко има перо као што је ваше, а поред великих замашнијих, општих јада сети се „Стармалога“ само онда, кад какав локалан шкандал има да опише.

У Т. В. Окрешите оно мало шаљива накита, па пошљите у „Браник“ или „Заставу“. Држимо да ће тако боље бити. А ми ћемо се после обазрети на то.

„Вејавица“. Имате пуно право, да би томе требало много исправака. Али пошљите ви нама што, чему не треба исправака.

М—Њ у Б. Вратићемо вам са примедбама, — ако ухтете да према њима дотерате, а оне силне виле и вештице да — отерате.

„Кобни пукет“ Премишљалисмо и овако и овако, и напокон решисмо да се не штампа. То се дешава многим почетницима; ал прави јунаци не поплаше се од првог неуспеха. Време је велики чаровник; предајемо вас њему.

ЛИСТОВИ, КОЈЕ УРЕДНИШТВО У ЗАМЕНУ ДОБИЈА.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА, лист за политику и књижевност. Излази на Цетињу једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Претилату ваљаслати поштанском упутницом на Петра Рамадановића у Котор. (Vosche di Cattaro).

СРПСКИ ЛИСТ, излази у Задру једаред недељно на читавом табаку. Цена му је годишње 6 фор. Издавалац и одговорни уредник Саво Бјелановић.

„НЕВЕН“ **ЧИКА-ЈОВИН ЛИСТ**, уређује власник у Змај-Јован Јовановић, издаје и штампа А. Пајевића, у Новом Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 4 фор. или 10 динара годишње. 2 ф. односно 5 динара полугодишње.

ГЛАС ИСТИНЕ лист за духовне беседе, животописе и старине, уређује С. Петровић, издаје и штампа А. Пајевића у Н. Саду. Излази два пута месечно на читавом табаку. Цена је листу 2 ф. или 5 динара годишње, 1 ф. или 2½ дин. полугодишње.

„ЈАВОР“, Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник Змај-Јован Јовановић, уредник г. Илија Огњановић. Издаје књижаре Луке Јоцића. Излази у Новом Саду сваке недеље на читавом табаку. Цена је листу 5 ф. на читаву годину, 2 ф. 50 на пола године. За стране земље 6 фор. годишње.

ДРАШКОВ РАБОШ, лист за свакога. Излази у Спљету два пута месечно. Годишња цена 2 фор. Власник, издавалац и одговорни уредник Јово Метличић, коме и претилату ваља упућивати.

САДАШЊОСТ, недељни лист за просвету, привреду и забаву народну. Излази у Вел. Кикинди, куда и претилату ваља слати на име самог уредника г. Паје Петровића. Цена је листу 4 фор. на читаву годину.

БАЧВАНИН, лист за просвету, привреду, трговину и забаву. Излази у Сомбору сваке недеље на целом табаку. Одговорни уредник К. Радуловић, издавалац штампарија Мужика и Партлића. Цена је листу: на годину 4 фор. на пола године 2 ф. односно 10 и 5 динара за Србију.

ГОЛУБ, лист за српску младеж. Излази у Сомбору месечно једанпут на читавом табаку. Уредник Јован Благојевић, издавалац књижара Миливоја Каракашевића. Цена је 1 фор. на целу годину, за Србију 2½ динара.

СТРАЖИЛОВО. Лист за забаву, поуку и књижевност. Власник и уредник Јован Грчић. Излази у Н. Саду сваког четвртка на читавом табаку. Цена му је 5 фор. на целу годину, 2 фор. 50 на пола године. За Србију и Црну Гору 14 динара или 6 фор. на годину.

СРБОБРАН, лист за политику, народну просвјету

и привреду. Излази у Загребу 3 пут недељно читавом табаку. Власник и одговорни уредник П. Јовановић. Цијена је листу 10 фор. годишње.

ЗАСТАВА. Излази у Н. Саду средом, петком и недељом на целом табаку, а уторником на пола табака. Одговорни уредник Јаша Томић, издавалац српска штампарија дра Светозара Милетића, Цена је листу 14 фор. на читаву годину, односно 35 динара за Србију.

БРАНИК, лист за политику и т. д. излази уторником, четвртком и суботом на читавом табаку. Одговорни уредник Никола Јоксимовић, власник издавалац Миша Димитријевић. Цена 12 фор. на целу годину, односно 6. на пола и 3. фор. за четврт године. За Србију цена 30 динара.

„НАШЕ ДОБА“, лист за политику, просвету и привреду, излази у Н. Саду три пута недељно на два и по табака. Издаје и уређује др. Стеван Павловић. Штампарија М. Димитријевића. Цена 10 фор. годишње.

ВИДЕЛО, орган српске напредне странке, излази у Београду сваки дан осим дана иза недеље и празника. Одговорни уредник Лазар Комарчић. Издаје и штампа Напредне странке. Стаје за Србију на годину 24 динара. За све земље ван Србије на годину 40 фран.

САРАЈЕВСКИ ЛИСТ, излази у Сарајеву три пута у седмици. Званичан лист земаљске владе. Годишња цена 8 фор. Цео садржај штампа се на поредо латиницом и ћирилицом.

Новије књиге.

послате уредништву на приказ.

Грлица. Књига за децу. Удесио Д. Ј. Путниковић, учитељ у Београду, штампарија задруге штампарских радника. Цена 50 пара дин.

Оцене и Прикази. Николе Марковића. Н. Саду. Српска штампарија дра Свет. Милетића. 1887. Стоји 20 новч. Šierova Pjesma o Zvonu. Treći put je preveo prema metru izbornika Ivan Trnski: Izdala dionička Tiskara u Zagrebu. 1887.

Како се негује свилена Буба. (Књиге за народ св. 13). Од М. Петровића. У Н. Саду штампарија А. Пајевића 1887. Цена 10 новч.

РЕД ШЛОВИДЉЕ.

Пошт. лађа

1887. до

од 24. марта

даље наредбе.

Из **НОВОГ САДА** у **СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ**: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ПОГРИСКЕ ШТАЦИЈЕ**: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЗЕМУН-БЕОГРАД**: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ОРШАВУ-ГАЛАЦ**: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **ЦАРИГРАД** преко **РУШЧУКА-ВАРНЕ**: недељом у 5 и по сахата по подне.

Из **НОВОГ САДА** у **БУДИМПЕШТУ** сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У **НОВОМ САДУ**, 23. марта 1887

ОДПРАВНИШТВО.